

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-114951-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 11 A 216/2017 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č. j. OAM-1496-6/ZR-2017, zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud především nepřisvědčil žalobcově námitce, že v jeho případě správní orgány vůbec neměly postupovat podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce není osobou, která by se v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu dopustila podvodného jednání (předložením padělaných anebo pozměněných náležitostí, nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje pro posouzení žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu neodpovídají skutečnosti); naopak je obětí machinací na jazykové škole týkajících se vydání osvědčení o úspěšném složení jazykové zkoušky z českého jazyka. Městský soud se rovněž neztotožnil s žalobní námitkou, že správní orgány postupovaly v řízení formalisticky, neboť interpretovaly § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nikoliv podle jeho smyslu, ale podle doslovného znění. Důvodnými neshledal městský soud ani žalobní námitky týkající se toho, zda žalobcem předložené osvědčení o úspěšném složení jazykové zkoušky z českého jazyka v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu bylo falzifikátem či nikoliv. Městský soud nakonec odmítl i argumentaci zásadou materiální pravdy, v níž žalobce poukazoval na to, že jazykovou zkoušku již složil u jiné instituce.

III.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) nyní proti rozsudku městského soudu brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje kasačnímu soudu napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení, alternativně zrušit též napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel si je vědom toho, že z dikce § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se subjektivní stránkou jednání žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a tedy zkoumat, zda k předložení náležitosti žádosti (v posuzovaném případě osvědčení o znalosti českého jazyka), jejíž obsah neodpovídal skutečnosti, došlo na základě úmyslného jednání žadatele či nikoliv. Má však za to, že nelze toto ustanovení vykládat formalisticky (tak jak to učinil městský soud), neboť by to vedlo k absurdním závěrům.

[7] Stěžovatel také poukazuje na to, že na Střední průmyslové škole strojírenské a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky Kolín (dále také jen „jazyková škola“), která mu vydala předmětné osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání trvalého pobytu na území České republiky, se objevila desítka, ne-li stovka případů studentů, u kterých existují pochybnosti o způsobu vykonání jazykové zkoušky. Četnost obdobných případů přitom podle stěžovatele nemůže být dílem náhody či ojedinělého administrativního pochybení, při kterém bylo osvědčení o složení jazykové zkoušky vydáno osobě, která fakticky test nezvládla. Stěžovatel k tomu zdůrazňuje, že jazykovou školou vydané osvědčení je veřejnou listinou, u které se presumuje její správnost, a to i přes to, že vedení jazykové školy následně ve správním řízení uvedlo, že tuto listinu nevydalo.

[8] Stěžovatel dále namítá, že při interpretaci ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze vycházet toliko z jeho doslovného znění, ale je nutné přihlédnout k

jeho obecnému významu a smyslu. Smyslem tohoto ustanovení je podle stěžovatele zamezit tomu, aby cizinec získal pobytové oprávnění podvodným způsobem, na podkladě smyšlenek, padělků a lží. Stěžovatel v nyní posuzované věci však nebyl konfrontován s výsledky jím vykonané jazykové zkoušky, nebylo postaveno najisto, že nekonal ústní část zkoušky, ani že věděl, že je povinen ji konat, a přesto se jí neúčastnil, a tedy mu nelze klást k tíži, že do své pobytové žádosti doložil osvědčení, které mu bylo jazykovou školou vydáno a se kterým v dobré víře nakládal. Pokud tedy předmětné osvědčení nebylo získáno podvodným či korupčním jednáním, je vedlejší, jestli bylo vydáno po právu, nebo bylo vydáno v důsledku administrativní chyby jazykové školy. Stěžovatel obdržel listinu vydanou příslušnou jazykovou školou, a jako s takovou s ní nakládal. Jazyková vybavenost stěžovatele nadto byla následně potvrzena vykonáním jazykové zkoušky v jiné jazykové škole.

[9] Stěžovatel nakonec správním orgánům vytýká i to, že v průběhu řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nezvažovaly přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je podle stěžovatele nepřiměřeně tvrdé, neboť provedeným dokazováním nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by vedly k závěru, že stěžovatel není obětí pochybení jiného subjektu (jazykové školy). Jediným podkladem pro zrušení platnosti stěžovatelova povolení k trvalému pobytu bylo vyjádření jazykové školy, která je nedůvěryhodná pro své zmatečné postupy.

IV.

[10] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila se závěry uvedenými v napadeném rozsudku a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Stěžovatel, ačkoliv ve své kasační stížnosti uvedený kasační důvod namítá, konkrétně netvrdí takové vady napadeného rozsudku či jemu předcházejícího řízení, jež by bylo lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak případné nedostatky napadené rozsudku či jeho vydání předcházejícího řízení posoudil při absenci konkrétních tvrzených pochybení v té míře obecnosti, k níž je povinen z úřední povinnosti s ohledem na výše zmíněný § 109 odst. 4 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že rozsudek městského či krajského soudu lze považovat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud z něj nelze jednoznačně seznat, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán, resp. jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, či pokud je jeho výrok vnitřně rozporný nebo z něj nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Uvedenými deficity napadený rozsudek netrpí, není tudíž nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[16] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[17] Městský soud v posuzované věci výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Zohlednil přitom výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti brojí vlastní věcnou argumentací a polemizuje s ním, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů.

[18] Nejvyšší správní soud nedovodil ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není naplněn.

[19] Stěžovatel učinil v nyní posuzované věci sporným především to, zda správní orgány v průběhu správního řízení posoudily správně otázku zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky na základě § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu doložil ve smyslu § 70 odst. 2 písm. h) téhož zákona osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti (tj. že stěžovatel ve skutečnosti jazykovou zkoušku úspěšně nesložil), a tudíž zda městský soud nepochybil, ztotožnil-li se s jejich závěrem v napadeném rozsudku.

[20] Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže (...) cizinci byl trvalý pobyt povolen na*

základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

[21] K výkladu tohoto ustanovení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 - 48. V právní větě k němu vytvořené shrnul, že*„[z]rušit platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je možno pouze tehdy, pokud je přítomen také aspekt podvodného jednání, jak plyne z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Zde obsažený požadavek, aby právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno „podvodným jednáním", nutně neznamená, že při jeho získání byl spáchán trestný čin „podvodu" splňující všechny znaky skutkové podstaty obsažené v § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Takovým podvodným jednáním je i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka (§ 12 nařízení vlády č. 31/2016 Sb.) pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl."*

[22] Ze správního spisu vedeného ve stěžovatelově věci se podává, že správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 9. 5. 2016 žádal jazykovou školu o ověření Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 25. 6. 2014 (dále jen „osvědčení"), které stěžovatel doložil ve smyslu § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců ke své žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu. Správní orgán prvního stupně tak činil na základě podnětu - dopisu jazykové školy ze dne 7. 3. 2016, č. j. 020/JŠ/2016, a souvisejících příloh, z nichž dovodil, že stěžovatel ve skutečnosti jazykovou zkoušku, jejíž složení k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu prokazoval osvědčením, úspěšně neabsolvoval. Jazyková škola v odpovědi na žádost správního orgánu prvního stupně sdělila přípisem ze dne 23. 5. 2016, sp. zn. 061/JŠ/2016, že stěžovatel u ní sice dne 25. 6. 2014 jazykovou zkoušku ve znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v České republice skládal, ale nevykonal ji úspěšně a nebylo mu vystaveno osvědčení. Současně předložila dokumenty – evidenční list uchazeče o účasti na zkušebním termínu, odpovědní listy z písemné části jazykové zkoušky a potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR; vše ze dne 25. 6. 2014. Dne 1. 6. 2017 bylo zahájeno správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatele na území České republiky a stěžovatel byl přípisem ze dne 5. 6. 2017 správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Té stěžovatel využil v přípise ze dne 23. 6. 2017, v němž uvedl, že jím předložené osvědčení je ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu veřejnou listinou, u níž se presumuje pravdivost, neexistuje-li důkaz o opaku. Ten podle stěžovatele skutečně neexistuje, neboť nebyl proveden znalecký posudek prokazující padělání osvědčení. Stěžovatel byl fyzicky přítomen konání zkoušky, podstoupil ji, nikdy však neobdržel žádné bodové hodnocení svého výkonu a pouze mu bylo po zkoušce sděleno, že ji úspěšně složil a obdržel osvědčení. Stěžovatel zdůraznil, že jím předložené osvědčení není padělané, jedná se o originál a odpovídá skutečnosti, neboť stěžovatel český jazyk skutečně ovládá. Podle stěžovatele došlo v jeho případě k administrativní či jiné chybě na straně jazykové školy.

[23] Z výše uvedených materiálů, které jsou součástí správního spisu (a jejichž obsah stěžovatel nikterak relevantně nezpochybňuje), podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stěžovatel dne 25. 6. 2014 konal v jazykové škole jazykovou zkoušku z českého jazyka, zúčastnil se však pouze písemné části, kterou pro nesplnění minimálního bodového ohodnocení 12 bodů (60 % z 20 možných bodů) za jednu z jejích písemných částí (poslech s porozuměním, v němž stěžovatel získal pouze 7 bodů) úspěšně nesložil. Ústní části se následně s ohledem na neúspěch v písemné části stěžovatel ani neúčastnil. Z právě uvedeného je rovněž zcela zřejmé, že obsah osvědčení, které stěžovatel předložil ke své žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, neodpovídá výsledkům zaznamenaným v materiálech předložených jazykovou školou (tj. v odpovědních listech k písemné části jazykové zkoušky a v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR).

[24] Za situace, kdy stěžovatel po neúspěšném absolvování písemné části zkoušky nebyl připuštěn k následné ústní části zkoušky, a proto ji neabsolvoval, nemohl být stěžovatel v dobré víře, že jazykovou zkoušku úspěšně složil. Odmítnout je přitom třeba stěžovatelovu argumentaci, že se dostavil k vykonání jazykové zkoušky, aniž si byl vědom toho, jaké podmínky je třeba k jejímu úspěšnému složení splnit, tedy absolvovat s potřebným počtem bodů obě její části (jak písemnou, tak následně i ústní). Podle Nejvyššího správního soudu je proto stěží uvěřitelné, že by stěžovatel po vykonání pouze písemné části zkoušky, bez toho aniž by byl připuštěn k ústní části zkoušky (neboť v jedné ze tří dílčích částí písemné části neuspěl), mohl nabýt přesvědčení, že zkoušku úspěšně absolvoval. S ohledem na uvedené nemohl být stěžovatel v dobré víře, přiložil-li ke své žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu osvědčení, jež mělo prokazovat znalost českého jazyka na základě jazykové zkoušky uskutečněné dne 25. 6. 2014, kterou jako celek (ústní i písemnou část) neabsolvoval.

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly ve stěžovatelově případě naplněny, a to včetně aspektu „*podvodného jednání*“ vyplývajícího z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“*).* Podvodné jednání konkrétně spočívalo v tom, že stěžovatel k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu předložil osvědčení prokazující úspěšné složení jazykové zkoušky, přestože zkoušku úspěšně neabsolvoval a musel si toho být vědom (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 392/2018 - 48). Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, zrušil-li platnost stěžovatelova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pochybení se tudíž nedopustila ani žalovaná, která jeho rozhodnutí potvrdila, a rovněž ani městský soud, který zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí.

[26] S ohledem na uvedené kasační soud neshledal důvodnou ani stěžovatelovu argumentaci ohledně subjektivní stránky jednání žadatele ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti správních orgánů zkoumat, zda k předložení náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu, jejichž obsah neodpovídal skutečnosti, došlo na základě úmyslného jednání žadatele či nikoliv [a povinnosti správních orgánů a městského soudu nevykládat ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců

formalisticky]. Ve výše citovaném rozsudku č. j. 9 Azs 392/2018 - 48 totiž již Nejvyšší správní soud také vyjádřil, že ze samotného textu směrnice 2003/109/ES, a tedy ani z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně s ní, sice na první pohled neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný, tuto spornou právní otázku však v reakci na předběžnou otázku nizozemské Státní rady vyřešil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y.* Plyne z něj, že není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.

[27] Kasační soud také nepřisvědčuje stěžovatelově námitce, že osvědčení přiloženému k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu byl *„odepřen status veřejné listiny“* ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení *listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.* Stěžovatelem předložené osvědčení jednak nemá povahu veřejné listiny ve smyslu citovaného ustanovení (srov. vyhl. č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky), ale především, jeho pravdivost byla vyvrácena doklady, jež jsou součástí správního spisu, tedy evidenčním listem uchazeče o účasti na zkušebním termínu (z něhož mj. plyne, že stěžovatel jako uchazeč při zkoušce neuspěl), odpovědními listy z písemné části jazykové zkoušky a potvrzením o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR (z něhož dále plyne, že se stěžovatel nezúčastnil ústní části zkoušky). Stížnostní námitka o odepření statusu veřejné listiny osvědčení ze dne 25. 6. 2014 je tak nedůvodná.

[28] Namítal-li nakonec v kasační stížnosti stěžovatel, že správní orgán prvního stupně měl v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přihlédnout ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců k jeho přiměřenosti, zdůrazňuje kasační soud, že tuto argumentaci stěžovatel neuplatnil již v žalobě, ač mu v tom nic nebránilo. Jedná se tudíž o námitku, kterou kasační soud není pro její nepřípustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nyní oprávněn posuzovat.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud spornou otázku posoudil správně, a tudíž ani kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[30] Kasační stížnost není pro výše uvedené skutečnosti důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu